

Ordföranden tog täten vid 2.4-premiär på Lidingö Runt

I fyrans frånvaro rapporterar jag från Lidingö Runt. Åtta tvåfyrer var anmälda till 2009 års upplaga av Lidingö Runt. Sju ställde upp när vi gick ut som sjuttonde och sista start. Vi hade alla bunkrat upp med massor av mackor och dricka. Även sjökort fanns med på stuvningslistan. Framför oss hade vi övriga ca 400 deltagarna med stora flerskrovsbåtar i spetsen. De första katamaranerna hade gått i mål långt innan vi startade.

Vinden var frisk till hård från VSV, 8-10 m/sek i medelvind och 15 m/sek i byarna. Det var jämnt i starten. Henrik Johnsson drog i från på slören och länsen ner till i höjd med Kyrkviken. Jag låg tvåa inklämd mellan Björn Eriksen om babord och Anders Kjellberg om styrbord. Då kom en rökare som krävde all koncentration. Det smällde till bakom mig. När jag någon halvminut senare vände mig om såg jag Anders 100 m bakom och Björn som skurit upp låg ännu längre bak utan fock. Fallet hade gått av.

Jag började knappa in på Henrik och vid rundningen vid Duvholmen låg jag bara 75 m bakom med Anders Kjellberg som trea och Per Ahrbom fyra.

Kryssen på Askrikefjärden blev tuff. Jag kom snabbt i kapp Henrik och drog sedan i från hela tiden. Att konsekvent slå upp mot Lidingölandet visade sig vara en vinstgivande strategi, eftersom de återkommande byarna upp under land bjöd på ständiga vänstervrid.

Tävlingen utvecklade sig sedan till sju små negerpojkar. Björn hade tidigare gått mot hemmahamnen i Viggbyholm. Tommy Byström vände efter ett tag på kryssen, då han

upptäckte att sonen Michael utan fungerande länspump gått in till Duvholmen.

Anders seglade in till bryggan vid Södergarnsviken sedan hans ena toppvant gått av. Och Per fick så mycket vatten i båten att han såg sig tvungen att vända tillbaka ett tag för att undanvindsseglande kunna länsa båten.

Men för mig blev en hyggligt bekväm resa hela vägen till målet i Torsvik. Målgång kl 16.23 med en seglad tid på 3 tim och 33 min gav en snittfart på ca 4,4 knop räknat på banlängden inkl krysstilllägg. Inte så illa! Henrik kom tvåa och Per trea. Och mackorna smakade bra efter målgången för någon tid att äta gavs ju inte ute på banan.

Seglingsledaren Göran Collin tyckte att vi skötte oss bra och framhöll att vi är välkomna tillbaka nästa år.

Bertil Grandinson